

LIBRIS

We know
books

Roald Dahl

Marele Uriaş Prietenos

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din engleză
de Alexandra Columban

Ediția a III-a

arthur

Cuprins

CAPITOLUL I. <i>Ora fantomelor</i>	9
CAPITOLUL II. <i>Cine?</i>	12
CAPITOLUL III. <i>Răpirea</i>	16
CAPITOLUL IV. <i>Peștera</i>	20
CAPITOLUL V. <i>MUP</i>	25
CAPITOLUL VI. <i>Uriașii</i>	31
CAPITOLUL VII. <i>Minunatele urechi</i>	39
CAPITOLUL VIII. <i>Castracurcuveți</i>	50
CAPITOLUL IX. <i>Uriașul Strânger-Sânge</i>	57
CAPITOLUL X. <i>Sifocläbucel și clipofăsâieli</i>	67
CAPITOLUL XI. <i>Călătorie spre Tărâmul Viselor</i>	73
CAPITOLUL XII. <i>La vânat de vise</i>	85
CAPITOLUL XIII. <i>Un cocospurcaș pentru Carnibal</i>	91
CAPITOLUL XIV. <i>Vise</i>	102
CAPITOLUL XV. <i>Marele plan</i>	121
CAPITOLUL XVI. <i>Prepararea visului</i>	133
CAPITOLUL XVII. <i>Călătorie spre Londra</i>	142
CAPITOLUL XVIII. <i>Palatul</i>	150
CAPITOLUL XIX. <i>Regina</i>	156
CAPITOLUL XX. <i>Mic dejun regesc</i>	172
CAPITOLUL XXI. <i>Planul</i>	188
CAPITOLUL XXII. <i>Captura</i>	195
CAPITOLUL XXIII. <i>Ora mesei</i>	213
CAPITOLUL XXIV. <i>Autorul</i>	218

CAPITOLUL I

Ora fantomelor

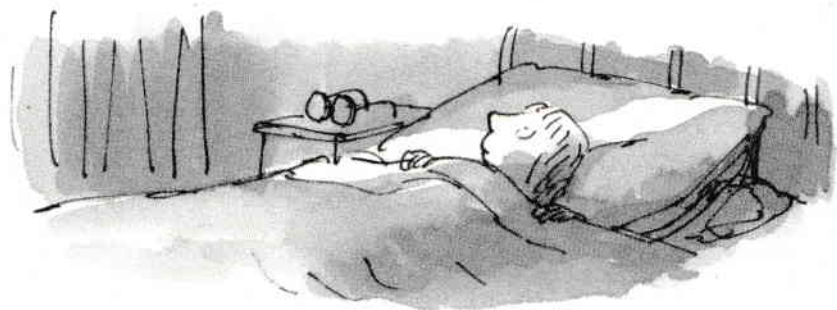
Sophie nu reușea nicicum să adoarmă.

O rază scânteietoare de lună se strecura pieziș printre draperii și se răsfrângea direct pe perna ei.

Ceilalți copii din orfelinat dormeau deja de câteva ore.

Cu ochii închiși, Sophie stătea nemișcată. Se străduia din răsputeri să așipească. Degeaba. Raza lunii părea o lamă de argint care spinteca aerul, oprindu-se pe fața ei.

În casă era o liniște deplină. Nu se auzea nicio voce de la parter. Iar de la etajul de deasupra nu răzbătea niciun zgomot de pași.

Fereastra din spatele draperiei era larg deschisă, însă afară, pe trotuar, nu era nimeni. Pe stradă nu trecea nicio mașină. Nu se auzea nici cel mai mic sunet. Sophie nu mai stătuse niciodată într-o liniște atât de adâncă.

„Poate că“, își zise ea în gând, „a sosit așa-numita oră a fantomelor“. Ora fantomelor – îi șoptise cineva odată – e un moment foarte special de la miezul nopții, când toți copiii și toți oamenii mari dorm duși, iar duhurile întunericului ies din ascunzători și pun stăpânire pe lume.

Lumina lunii era mai strălucitoare ca niciodată pe perna lui Sophie. Se hotărî să coboare din pat și să tragă draperiile pentru a face întuneric.

Erai aspru pedepsit dacă te prindeau că nu erai în pat după ora stingerii. Chiar dacă explicai că a trebuit să mergi la baie, nu acceptau scuza și te pedepseau oricum. Însă acum nu se afla nimeni prin preajmă, Sophie era convinsă de asta.

Se întinse după ochelarii aflați pe scaunul de lângă patul ei. Aveau rame de oțel și lentile foarte groase, fără de care nu reușea să vadă mai nimic. Și-i puse pe nas, coborî din pat și se îndreptă pe vârfuri spre fereastră.

Când ajunse în dreptul draperiei, Sophie ezită. Tare s-ar mai fi furișat pe sub ea ca să scoată capul pe fereastră, pentru a vedea cum arată lumea, acum că sosise ora fantomelor.

Ciuli urechile. Peste tot domnea o liniște de mormânt.

Dorința de a privi afară crescă și deveni atât de puternică, încât fetița nu reuși să i se mai opună. Cât ai clipi, se strecură pe sub perdea și se aplecă peste pervaz.

În lumina argintie a lunii, satul pe care îl cunoștea atât de bine era de nerecunoscut. Casele păreau strâambe și încovoiate, asemenea celor din basme. Totul părea decolorat și fantomatic sub pulberea albă a lunii.

Peste drum, se vedea prăvălia doamnei Rance, de unde puteai cumpăra nasturi, lână și bucăți de elastic. Acum părea o nălucă. Era învăluită într-o lumină încețoșată și neclară.

Privirea lui Sophie alunecă tot mai departe în josul străzii.

Dintr-odată, încremeni. *De pe partea cealaltă a străzii, ceva se îndrepta spre ea.*

Era ceva negru...

Ceva înalt și negru...

Ceva foarte înalt și foarte negru și foarte slab.

CAPITOLUL II

Cine?

Nu era ființă omenească. Nu avea cum să fie. Era de patru ori mai înalt decât cel mai înalt om pe care îl văzuse vreodată. Era atât de înalt, încât capul lui se ridica deasupra ferestrelor de la mansarde. Sophie dădu să țipe, dar niciun sunet nu-i ieși din gură. Vocea și tot corpul îi înghețaseră de spaimă.

Fără îndoială sosise ora fantomelor.

Creatura înaltă și neagră venea spre ea. Se furișa pe lângă casele de pe partea cealaltă, ascunzându-se în ungherele întunecate unde razele lunii nu puteau pătrunde.

Se apropia din ce în ce mai mult. Venea în salturi. Înainta puțin, apoi se oprea câteva clipe, după care pornea din nou.

Pentru Dumnezeu, ce făcea?!

Ahaaa! În sfârșit, Sophie putea să descifreze mișcările creaturii. Aceasta se oprea în fața fiecărei case. Se oprea și se uita pe furiș prin ferestrele fiecărei mansarde de pe stradă. De fapt, era atât de înalt, încât era nevoit chiar să se aplece puțin pentru a putea arunca o privire înăuntru.

Rămânea locului și stătea la pândă. Apoi aluneca încet-țisor spre casa următoare, zăbovind din nou pentru a arunca o privire pe furiș, după care își continua drumul de-a lungul întregii străzi.

Era mult mai aproape acum, iar Sophie putea să-l vadă mai bine.

Analizându-l cu atenție, trase concluzia că *trebuia* să fie un soi de PERSOANĂ. În mod evident nu era o ființă omenească, însă era fără îndoială o PERSOANĂ.

O PERSOANĂ URIAȘĂ, poate.

Năucită, Sophie se uită cu și mai mare concentrare la strania creatură care străbătea strada încetoșată, scaldată în lumina lunii. Uriașul (dacă era într-adevăr un uriaș) purta o lungă MANTIE NEAGRĂ.

Într-o mână avea ceea ce părea a fi o TRÂMBIȚĂ FOARTE LUNGĂ ȘI SUBȚIRE.

În cealaltă mână ducea o VALIZĂ MARE.

Uriașul se opri exact în fața casei domnului și doamnei Goochey. Familia Goochey avea un magazin de legume și fructe în mijlocul Străzii Mari și locuia la etaj, deasupra magazinului. Cei doi copii ai familiei dormeau în camera de la mansardă, cea cu vedere spre stradă, Sophie știa lucrul acesta.

Uriașul aruncă o privire prin fereastra de la camera în care dormeau Michael și Jane Goochey. De peste drum, Sophie îl urmărea, cu respirația tăiată.

Îl văzu pe uriaș făcând un pas în spate și lăsându-și valiza jos, pe trotuar. Se aplecă și deschise valiza, apoi scoase ceva

LBRIS

We know
books

dinăuntru. Arăta ca un borcan de sticlă, unul din acelea pătrate, cu un capac care se înfiletează. Uriașul îndepărtă capacul și turnă conținutul borcanului pe gâtul obiectului care semăna cu o trâmbiță lungă.

Cuprinsă de spaimă, Sophie urmărea tremurând toate mișcărilor uriașului.

Îl văzu cum se ridică și împinge capătul trâmbiței prin fereastra deschisă de la mansardă, acolo unde dormeau copiii familiei Goochey. Văzu cum uriașul trage adânc aer în piept și – *ffffui!* – suflă în trâmbiță.

Nu se auzi niciun sunet, dar pentru Sophie era limpede că orice se aflase în borcan fusese suflat prin trâmbiță în dormitorul copiilor familiei Goochey.

Oare ce-ar fi putut să fie?!

În timp ce-și trăgea trâmbița din dormitorul copiilor și se apleca să-și ridice valiza, uriașul își întoarse capul, ca din întâmplare, și se uită spre cealaltă parte a străzii.

În lumina lunii, Sophie reuși să vadă pentru o clipă o față uriașă, lunguiață, palidă și ridată, cu niște urechi la fel de uriașe. Nasul era ascuțit ca un cuțit, iar deasupra lui doi ochi scânteietori și aprinși o pironeau pe Sophie. Aveau o sclipire fioroasă și drăcească.

Sophie scânci scurt și dispăru de la fereastră. Aproape că zbură prin dormitor și plonjă în pat, ascunzându-se sub pătură.

Acolo se ghemui și rămase într-o liniște deplină, ținută locul ca un șoricel, tremurând din toate încheieturile.

CAPITOLUL III

Răpirea

Ascunsă sub pătură, Sophie aștepta.

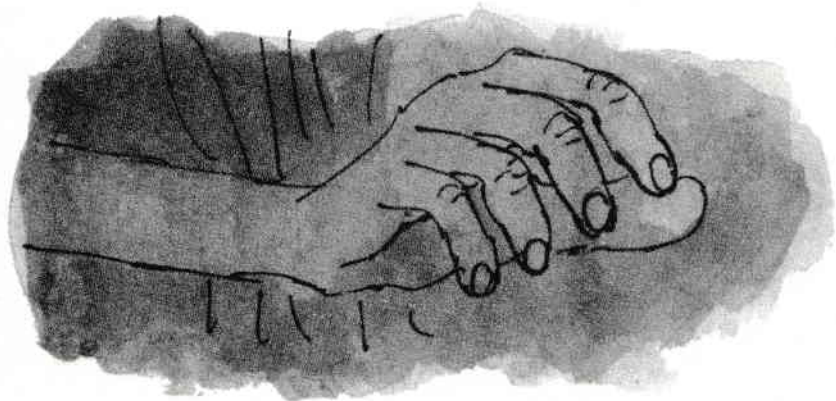
După un minut sau mai bine, ridică unul dintre colțurile păturii și aruncă o privire în cameră.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, sângele îi îngheță în vine și vru să țipe, dar niciun sunet nu-i ieși din gură. Acolo, la geam, între draperiile date la o parte, era acea față uriașă, palidă și plină de riduri a PERSOANEI URIAȘE, holbându-se înăuntru. Ochii negri, scânteietori fixau patul lui Sophie.

În clipa următoare, o mână gigantică cu degete lungi și albe intră șerpuind prin fereastră. Aceasta fu urmată de un braț de grosimea unui trunchi de copac, iar brațul, mâna, degetele străbăteau camera, îndreptându-se spre patul lui Sophie.

De data aceasta Sophie chiar țipă, însă fu doar pentru o clipă, fiindcă mâna uriașă se încleștă peste pătura ei, iar strigătul fu înăbușit de cearșafuri.

Ghemuindu-se sub pătură, Sophie simți cum niște degete puternice o înșfacă și o ridică din pat, dintre pături și cearșafuri, scoțând-o apoi pe fereastră.

Vă puteți imagina un lucru mai înspăimântător care să vi se întâmple în toiul nopții? S-auzim!

Și mai îngrozitor era faptul că Sophie era perfect conștientă de ce i se întâmpla, deși nu putea vedea nimic. Știa că un monstru (sau un uriaș) cu o față gigantică, lunguiață, palidă și ridată și cu niște ochi amenințători o smulsese din pat în toiul orei fantomelor, iar acum o scotea din cameră, înfășurată într-o pătură.

Iată ce urmă. După ce uriașul o scoase pe Sophie din dormitor, aranjă pătura în așa fel încât să poată apuca deodată toate cele patru colțuri cu una dintre mâinile lui gigantice, fetița fiind prinsă înăuntru fără putință de scăpare. Cu cealaltă mână apucă valiza și obiectul care semăna cu o trâmbiță lungă și-și luă tălpășița.

Sophie, foindu-se încoace și-ncolo în pătură, reuși să-și scoată capul printr-o micuță deschizătură aflată chiar sub mâna uriașului. Privi uimită în jurul ei.

LIBRIS

We know
books

Văzu casele din sat dispărând în grabă de-o parte și de alta. Uriașul alerga în jos pe Strada Mare. Fugea atât de repede, încât mantia sa neagră flutura în urma lui ca aripile unei păsări. Fiecare pas pe care îl făcea era de lungimea unui teren de tenis. Satul rămase repede în urmă și, în scurt timp, străbăteau câmpurile scaldate în lumina lunii. Gardurile care separau câmpurile nu erau o piedică pentru uriaș. Pur și simplu pășea peste ele. Un râu lat îi ieși în cale. Îl sări cu ușurință, într-un pas vioi.

Sophie rămase pitită, aruncând câte-o privire în afară. Se tot lovea de piciorul uriașului, de parc-ar fi fost un sac de cartofi. În timp ce treceau peste câmpuri, și garduri, și râuri, lui Sophie îi trecu prin cap un gând înspăimântător. „Uriașul aleargă așa de repede“, își spuse ea, „pentru că îi este foame și vrea să ajungă acasă cât mai repede, și atunci o să mă mănânce la micul dejun“.

